

RENAȘTEREA

„Că precum prisosesc patimile lui Hristos întru noi, așa prin Hristos prisosește și mângăierea noastră.“

II Corinteni 1, 5.

Organul Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

PASTORALA

I. P. S. S. Patriarhului NICODIM pentru Republica Populară Română

*Iubit cler și popor,
Fii și fiice duhovnicești,*

Cunoscând datoria ce o am ca păstor sufletesc al vostru de a vă da de câteori trebuința o cere, îndrumare de lipsă pentru ca să puteți umbla cu înțelepciune pe marea furtunoasă a acestei vieți, m'am gândit că întâmplările din urmă, petrecute în viața Țării noastre, sunt atât de însemnate încât e de lipsă să trimitem din încredințarea Sfântului Sinod, acest cuvânt al Nostru care să vă tâlmăcească înțelesul acestor întâmplări și care să arate cum se cuvine să le vadă orice fiu credincios al Bisericii.

După cum știți cu toții, fostul rege al Țării a abdicat dela tron.

Actul de abdicare glăsuiește astfel:

„În viața statului român s'au produs în ultimii ani adânci prefaceri politice, economice și sociale, care au creat noi raporturi între principali factori ai vieții de Stat.

Aceste raporturi nu mai corespund astăzi condițiilor stabilite de Pactul fundamental — Constituția Țării — ele cerând o grabnică și fundamentală schimbare.

În fața acestei situațiuni, în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai Țării, conștient și de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de Stat, ea reprezentând o piedică serioasă, în calea dezvoltării României.

În consecință pe deplin conștient de importanța actului ce fac în interesul poporului român, abdic pentru mine și pentru urmașii mei dela Tron, renunțând pentru mine și pentru ei la toate prerogativele ce le-am exercitat ca Rege al României.

Las poporului român libertatea de a-și alege noua formă de Stat“.

După aceasta Guvernul și Parlamentul Țării, care sunt forurile răspunzătoare de bunul mers al treburilor obștești, au trebuit să găsească o formă nouă de conducere a Statului, ca să nu rămână Țara lipsită de „Stăpânirea cea mai înaltă“. Și așa, prin chibzuiala lor, s'a dat Țării în locul regelui un PREZIDIU, alcătuit din cinci persoane; iar cum o țară care nu mai e condusă de un rege ci de un Președinte sau de un Prezidiu nu se mai numește regat, ci republică, a primit și țara noastră numele de Republică. Și mai departe, dat fiindcă persoanele care alcătuiesc Prezidiul nu mai moștenesc puterea prin faptul că se nasc dintr'o anumită familie, ci o primesc prin hotărârea forurilor ce reprezintă poporul, putând ajunge la ea orice fiu

al poporului nostru. Republica noastră se numește: *Republica Populară Română*.

Aceasta este forma sau înfățișarea cea nouă pe care o are Statul nostru.

Forma aceasta și-a dat-o însuși poporul, sau mai bine zis el a schimbat o formă de Stat cu o altă formă, formele de Stat fiind supuse și ele legii schimbărilor, cărora sunt supuse toate lucrurile și înjghebările lumii acesteia.

Biserica, nefiind făcută să poruncească Statului ce formă să-și dea, ci fiind trimisă între popoare și înăluntru statelor să propovăduiască Evanghelia mântuirii sufletelor, își va continua lucrarea ei în această nouă formă pe care și-a dat-o Statul nostru, socotind după cuvântul Sf. Apostol Pavel, că orice formă de stăpânire e lăsată de Dumnezeu drept cadru în care să-și desfășoare misiunea ei.

Fiecare credincios al Bisericii va privi în acest înțeles noua noastră formă de Stat, se va supune autorităților care o reprezintă, dându-le toată ascultarea și cinstea ca unora ce sunt lăsați de Dumnezeu, împlinindu-și datoriile ce le are față de ele dar în același timp urmându-și cu râvnă sfântă, sub oblăduirea ce ne-o arată, mântuirea sufletească.

Ca urmare la aceasta. Noi dispunem ca toți CC. Preoți să aibă grijă să pomenească noile autorități de Stat, precum urmează:

1. În rugăciuni și la ectenii pomeneirea Capului Statului se va face așa:

„Înaltul Prezidiu al Republicii Populare Române, pentru sănătatea și mântuirea lui“.

2. Troparul „Mântuiește Doamne poporul Tău...“ va avea următoarea redactare:

„Mântuiește Doamne poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta. Biruință poporului nostru asupra celor potrivnici dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău“.

3. La epistola Sf. Apostol Pavel către Romani (Cap. 13, 7, se înlocuiește cuvântul „dijmă“ cu „vamă“. Te-Deumul pentru onomastice).

Acestea cu toată părinteasca dragoste și cu toată grija ca nici unul din voi să nu greșească, aducându-vile la cunoștință și dorind fiecăruia dintre voi deplină sănătate sufletească și trupească, iar Republicii Populare Române să înflorească spre binele poporului, vă trimit arhieresti binecuvântări.

Al vostru de tot binele doritor și cătră Domnul fierbinte rugător.

NICODIM
Patriarhul României.

REGĂSIRE

Pe orizontul vieții se profilează o lume nouă...

Astăzi, când stăm la răspântia veacurilor de când cei dintâi gânditori și-au spus cuvântul în legătură cu cea mai bună cale de urmat, ne putem da seama la ce s'a ajuns prin filosofia lui Socrate, prin hedonismul epicureilor, stoicismul lui Zenon, pozitivismul lui Augusta Comte utilitarismul lui Bentham, pesimismul lui Schopenhauer, imperativul categorie a lui Kant sau prin negativismul Nietzsche și altele. La timpul lor toate au fost scânteeri ce au lăsat o oară de lumină pe firmamentul orizontului, au agitat conștiința gânditorilor și au încercat chiar să-și afle loc în viață. Viața însă, în esența ei, a rămas și pe mai departe în alvia ei de mai înainte.

Cei care lucrează peste conștiința lor nu pot merge prea departe. În substratul sufletului lor va rămânea oricând un gol, în care glasul conștiinței din când în când va face să răsunе vocea chemării sale adevărate.

Preoții, în ipostaza lor de duhovnici, cunosc nenumărate cazuri asemănătoare, dar întrucât pecetea mărturisirii e sfântă, rămân necunoscute pentru marea masă a credincioșilor.

În lumea oamenilor mari însă se cunosc sumedenie de nume, care nu s'au sfiit să facă confesiuni publice, arătându-și rătașirea în care au trăit și *viața nouă* în care vreau să se încadreze pentru viitor. Și, interesant, mărturisirile acestea apar în deplină maturitate, când omul poate mai bine să-și dea seama de ceea ce este adevăr, de ceea ce este util și de ceea ce poate să-i aducă personal sau familiar avantajii.

Considerații ca cele de mai sus parcă n'ar avea rost în zodia vremurilor ce se profilează în fața societății de azi. Dacă totuși s'au făcut, s'au făcut pe marginea unui caz care iese din comun. Și ca să nu lungesc vorba, îl redau în toată realitatea lui. Un funcționar superior, cu o frumoasă prestanță, cu o serioasă pregătire intelectuală, cu o familie aleasă, de înalt nivel cultural și social, chiar râvnit, s'a prezentat la Episcopie spre a se interesa de condițiunile între care ar putea fi primit la Teologie ca student ordinar. Ne-am uitat unul la altul și în timp ce dânsul era foarte hotărît, eu nu puteam să deslușesc prea mult. Și ca și cel ce semnează aceste rânduri, au fost și ceilalți funcționari din serviciul central al Eparhiei. Conversația s'a desfășurat în discuție contradictorie, până când funcționarul în chestiune a spus că el e în deplina claritate a facultăților mintale și dacă personal vreau să intru în substratul lui sufletesc, îmi stă la dispoziție descriindu-mi tot procesul sufletesc prin care a trecut până a ajuns la convingerea mai nouă, dela care nu mai vrea să se abată. Și confesiunea, *în aparență*, e simplă. Omul a trecut prin suferințe timp de o lună, fiind confundat cu o secundă persoană. Timpul nu a fost prea lung, dar totuși suficient pentruca să-și dea seama de rostul vieții. În această suferință, omul nostru și-a verificat cu atențiune toate bătăile inimii, a analizat toate gândurile ce l-au înaripat în viață, pentru ca la sfârșit să-și dea seamă că toate, absolut toate, sunt idealuri care se reduc la nimic.

Dacă e vorba de sacrificiu, — și-a zis omul nostru — atunci să suferi pentru o cauză care nu mai e a unei persoane, nici a unei grupări oarecare,

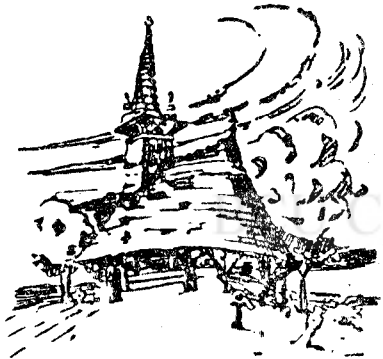
ci e a unei obștii întregi, pentru o cauză care nu apune nici-odată. Și intuind această realitate, în inimă își apăru icoana reală și vie, a Mântuitorului Hristos și a neamului nostru care a trăit și trăește prin Hristos de aproape două mii de ani. În numele lui Hristos au murit atâția oameni și totuși sunt vii, după cum prin Hristos neamul nostru a biruit de atâtea ori răutatea celor ce vremelnic au dorit mucenicia lui. Hristos e vașnicul prezent; El n'a fost biruit de nimeni și nici nu va fi biruit de nimeni. N'a fost laș, n'a cedat în fața nimănui, ci chiar și atunci când s'a lăsat dus spre Dealul Căpăținei n'a făcut-o pentru altceva decât pentru a arăta posterității că dragostea e mai puternică decât ura și Dumnezeu mai puternic decât moartea. El a biruit prin sacrificiul Său și toți aceia care doresc să servească obștea, în numele Lui, vor birui chiar și atunci când vor cădea răpuși sub loviturile răutăcioase ale călăului. Și mirarea omului nostru a fost cu atât mai mare când, reîntors acasă, a aflat că soția

dânsului împărtașea aceleași gânduri ca și el.

Fața omului radia de lumină și-mi povestea toate acestea cu bucuria omului care a aflat în viață sensul real al sacrificiului. *Dacă e vorba să suferi, atunci să suferi pentru cineva care nu moare niciodată și prin el ajungi și tu la nemurire.*

Am stat pe gânduri și mi-am zis: omul acesta s'a regăsit pe sine. Cine știe ce gânduri o fi clocotit în sufletul său cu ani înainte, și glasurile lumii i le-au înăbușit. A trebuit să vină încercarea amintită pentru ca să se poată desteleni de toată armătura în care l-a închistat vremea și să o apuce pe drumul pe care-l chemau poate părinții, strămoșii sau alte voci stinse înainte de vreme. Sau, poate, este glasul creștinului, care vibrează astăzi cu mai multă tărie decât în alte vremi? Cine știe! Un lucru însă e adevărat. Sufletul românesc s'a format prin Biserică, a trăit prin Biserică și astăzi dă roade neașteptate. Și cazul acesta nu e izolat.

Pr. AUG. FAUR

DIN PASTORALELE ARHIERELOR

NICODIM

din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României, Locțiitor al Cesareei Capadochiei și Președinte al Sfântului Sinod.

Iubiți fii duhovnicești,

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos a prilejuit lumii, mărețea sărbătoare ce în fiecare an ne umple ființa cu sfinte bucurii, pentru că ea amintește de iubirea cea mare a lui Dumnezeu față de noi oamenii, iubire în virtutea căreia Bunul Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său ca să ne mântuiască. Nașterea Domnului este chiar „începutul mântuirii” noastre din greaua osândă a păcatului. Când zicem dar aceste cuvinte: Nașterea Domnului, trebuie negreșit să înțelegem „începutul mântuirii”.

Din iubirea Sa, noi ne-am mântuit. Această a Sa iubire este și pusă ca temelie nesdruncinată la învățătura Sa cea mântuitoare, la Biserica Sa cea sfântă.

Iubiți-vă, oameni, iubiți-vă popoare, iubiți-vă copii ai lui Dumnezeu, iubiți-vă unii pe alții!

Și iată cum văd eu dovedită cu fapta, această iubire:

a) *Copiii să iubească pe părinții lor care i-au născut și i-au crescut, adică să li se supună din toată inima și să le asculte sfaturile.*

b) *Părinții să iubească pe copiii lor, nevoindu-se a le da tot ce le trebuie pentru un traiu omenesc, ne-*

voindu-se a-i învăța carte și a le da o ocupație, dar mai oșebit nevoindu-se a-i feri de orice le-ar pricinul răul și a le fi pildă bună de viață curată și neprihănită.

c) *Soții să se iubească între ei, așa cum s'au făgăduit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, când de bunăvoie s'au hotărât să ducă viața împreună.*

d) *Vecinii să se iubească unul cu altul, ajutându-se la nevoie, respectându-și unul altuia averea și apărându-și unul altuia bunul nume al lui și al casei lui. Nimeni să nu se bucure de răul altuia și nimeni să nu sape groapa celui alt.*

e) *Românii să se iubească între ei și să se simtă în cea mai strânsă legătură toți cei dinlăuntrul hotarelor scumpei noastre Patrii, fără a face întrebare din ce neam se trage unul sau celălalt. Apoi iubiți cu înfocare casa și gospodăria voastră ori cât de mică sau de mare ar fi ea dar care împreună cu trupul vostru să strălucească de curățenie și bună rânduială. Iubiți-vă, căci iubirea înseamnă unire, iar unirea înseamnă putere, care răstoarnă orice greutate. Iubiți însă cu toții dreptatea și adevărul! „Iubiți adică, derurile cele mai înalte!” (I Cor. 12, 31).*

f) *Iubiți cu toată inima Patria noastră, România. Fiecare să iubească patria lui și toți patria cerească unde vom putea ajunge cu toții dacă în viața pământească vom fi trăit în iubire.*

A iubi patria înseamnă a fi gata

să-i dăm la nevoie tot ce avem mai bun în noi. Iubirea țării se dovedește — în timp de pace — prin muncă cinstită, ordonată și roditoare, a fiecăruia la locul și la priceperea sa, căci „darurile sunt împărțite”; nimeni să nu se amestece la o treabă pentru care nu s'a pregătit îndestul mai înainte și nimeni să nu-și piardă vremea și puterile stând degeaba în lenevire.

g) *În sfârșit, iubiți-vă dragii mei, credința, adică iubiți pe Domnul Dumnezeu „din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea”. (Luca 10, 27). Ține-ți adică cu toată tăria la credința propovăduită cu putere și avânt, de sfânta noastră Biserică.*

A iubi credința, înseamnă a-ți bo-

teza copiii, a-ți cununa tinerii, a te spovedi și a primi sfânta Împărtașanie sânt mai des; înseamnă a ține icorne și candelă pe peretele de răsarit al odăiței tale, și a-ți face rugăciunea cu evlavie în fața ei împreună cu soția, copiii și casnicii tăi în fiecare zi, înseamnă a te închina înainte și după masă, înseamnă a-ți învăța de mici copiii să spună rugăciunile pe care tu însuși le-ai învățat mai înainte, a te desbrăca de interesele și ambițiile personale, care învrăjbesc oamenii și popoarele cărorora le aparțin și a te alipi cu toată ființa de Cel născut mai presus de ființă, Mântuitorul sufletelor noastre.

Pastora I. P. S. Patriarh ne-a sosit târziu. Pentru frumsețea celor cuprinse, reproducem câteva fragmente.

Hristos în centrul vieții preoțești

Nu este ceva mai cutremurător și în aceeași vreme ceva mai sublim decât slujba preoției. Tot ceea ce este înfricoșător și măreț, în viața preoțească, putem contempla în personalitatea lui Iisus Hristos. El este preot în veac după rânduiala lui Melhisedec (Ps. 109; Evrei 5, 6; 6, 20; 7, 1-2). De aceea, pentru noi, preoții, El este ipostaza divinului preot. El, fiind arhieru veșnic, ce-a străbătut cerurile, s'a întrupat, a bătătorit toată Galileia și Iudeia, propovăduindu-și Evanghelia și s'a jertfit pentru mântuirea a toată lumea (Mat. 1, 21; Lc. 19, 56; Evrei 5, 8-10).

Iisus Hristos, e Preotul cel Mare al Noului Testament, episcopul creștineștii Legi și Păstorul nostru suprem (I Petru 2, 25; Evrei, 3, 1-2; 4, 14; 6, 20; 7, 26-8; 13, 20). Prin El suntem și noi preoți, aproape de Dumnezeu (Ef. 2, 18; 3, 12; Evrei 7, 19; II Cor. 5, 18-25). Avem darul de-a lega și deslega (Mat. 18, 8), de a ține și ierta păcatele (Ioan 20, 21-2), de a propovădui Evanghelia (Mat. 28, 19; Mc. 16, 5; II Tim. 4, 2), de a face slujba împăcării între oameni și Dumnezeu (II Cor. 5, 18-20), de a săvârși sfintele taine (Mat. 28, 19-20) și de a conduce poporul pe calea mântuirii.

Hristos ca preot veșnic, a săvârșit slujba împăcării între Dumnezeu și oameni (Evrei 5, 8-9; I Tim. 2, 5; Ioan 2, 1-2). Ca Păstor bun, a căutat oile cele rătăcite (Ioan 10, 11), ca Miel nevinovat s'a jertfit pe altarul Crucii (Ioan, 1, 29; Ap. 5, 9-10, 12-13; 14, 3-4) și ca Pâine a vieții, ni se dăruiește în sf. Împărtașanie (Ioan 6, 35).

Prin Fiul, Dumnezeu Tatăl, a descoperit omenirii „taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”, făcându-se prin aceasta Crainicul vestitor și modelul perfecțiunii nemărginitei Sale Împărății. Iisus Hristos, — Fiul Omului, a fost pilda celei mai curate vieți spirituale.

Ori câți preoți ar exista pe pământ, mereu rămâne un singur Preot. Ori și câte biserici ar exista pe pământ, pururea rămâne o singură Biserică, care preamărește pe Hristos, întru toți vecii. Și numai acela poate fi păstor, care cunoaște pe singurul Păstor și e însuflețit de râvna casei sfinte. „Domnul este păstorul meu și inima nu-mi lipsește” — zice psalmistul (Ps. 22, 1).

Numai acela poate fi păstor și poate duce păstoriții în staulul vieții veșnice, care cunoaște pe însuși Păstorul și pe care Păstorul îl cunoaște. „Eu sunt Păstorul cel bun, și-mi cunosc oile mele și ele mă cunosc pe mine” (Ioan 10, 14). Această cunoaștere înseamnă comuniunea intimă dintre cap și celelalte mădulare, iar slujba preoției devine apoi „o fântână a harului pe pământ”.

Noi preoții, suntem reprezentanții lui Hristos pe pământ și legătura dintre pământ și cer. Suntem pârga Duhului și purtătorii darului, isvorit din vistieria bunătăților celor veșnice printre oameni, pe cari trebuie să-i vânam pentru împărăția lui Dumnezeu.

De aceea, cuvine-se să avem încredere în slujba noastră, să o facem cu deplină vrednicie, știind că prin ea lucrează puterea divină, „Vrednicia noastră este dela Dumnezeu, care ne-a și învrednicit pe noi a fi slujitorii Legii celei nouă” (II Cor. 3, 5-6).

Dacă suntem întruparea lui Hristos, pe pământ și întâistătători în slujba Lui, atunci viața noastră trebuie să fie icoana fidelă acestei trăiri. Nu căutând și implinind voia noastră, ci voia celui ce ne-a trimis (Ioan 5, 30). Iar voia celui ce ne-a trimis aceasta este, ca din toți pe cari ni i-a dat să nu-i pierdem nici pe unul, ci să-i conducem pe marea sărată a acestei vieți și viforul ispitelor, la limanul mântuirii. „Grija ta să fie numai despre slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor, — scrie dumnezeiescul Apostol, — să-i slujești numai Domnului Dumnezeu, să cugeți numai despre cele cerești și viețuirea ta să fie în ceruri” (Filip 3, 20).

Condiția primordială a vredniciei și roadei noastre pastorale, este rămânerea în dragostea lui Hristos. „Rămâneți întru mine și eu întru voi, că fără de mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 4-5). Rămânerea în dragostea lui Hristos, înseamnă prezența Lui, în toate actele vieții noastre, prin subordonarea eului nostru, divinei voinți, — precum scrie Apostolul neamurilor, — de acum nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine (Gal. 2, 20). Duhul trăirii în Hristos lucrează slobozenia divinului din cătușele mădularelor noastre, spre patria cerească și ne cheazăștie trecerea noastră prin vămile vremelniciei, ca aleși ai lui Dumnezeu.

Prezența lui Hristos, în viața noastră preoțească se permanentizează prin: stăruirea necurmată în rugăciune, meditația adâncă, ispitirea Sf. Scripturi, săvârșirea Sf. Liturghii, curățenia cugetului și smerenia sufletului, propovăduirea cuvântului, demna purtare și viață cucernică, suferință și răbdare, în lupta cea bună, dragostea cea dintre noi, lepădarea de sine și urmarea lui Hristos.

„Iar noi vom stăruia necurmat în rugăciune — a spus pentru toate vremurile apostolul Domnului (Fapt. 6, 4). Viața preotului trebuie să fie înainte de toate o neconținută rugăciune (1 Tes. 5, 17). Dacă rugăciunea, pentru creștinul de rând, este starea de vorbă cu Dumnezeu, apoi această neîntrecută cinste, trebuie să fie pentru slujitorii altarului, datorită de căpetenie și pâinea cea de toate zilele. Taina puterii noastre de a birui lumea și pe noi înșine, stă în neîntreruptă legătură cu „butucul vieții” — Hristos Mântuitorul nostru.

Nepăsarea în rugăciune este cauza lăncezirii lucrării noastre evanghelice și a lipsei de puteri în lupta contra ispititorilor. Fiind și noi preoții oameni, pândiți neconținut de păcate, le putem birui numai chemând neîncetat numele Domnului Puterilor, prin rugăciune.

Untdelemnul întreținerii acestei convorbiri umano-divine este meditația. Un bun meditator e un bun predicator și un bun ispititor și mântuitor

al dumnezeieștii Cărți, e un vrednic ostaș al lui Hristos.

Dar, par'că nici când preotul nu e atât de aproape de Hristos, ca în Sf. Liturghie, care este împărtășire de cuget și simțire dumnezeiască.

În Sf. Liturghie, care înfățișează lucrarea izbăvitoare a Mântuitorului în lume, ne împărtășim trupul și sângele lui Hristos, chezuindu-ne vitalitatea duhului preoțesc, ca viața să avem și mai multă să avem întru numele Domnului, în cer și pe pământ.

De aceea, cade-se a ști, o preote al lui Hristos, că pentru Sf. Slujbă, se cere o aleasă pregătire și curățenie sufletească. Nu săvârșindu-o grăbiți, distrați și cu nepăsare. Să nu fim motorizați, caracteristica acțiunilor omului de astăzi, căci toate ale Sale sunt vechi ca lumea și nouă ca vremea. Nici fiind cu nepăsare în aducerea acestor daruri, că prorocul Ieremia are cuvânt greu și de anatimizare la adresa celor inconștienți de chemarea lor, când zice: „Blestemat să fie tot cel ce face lucrurile Domnului cu nebăgare de seamă” (Ier. 48, 10).

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte la Sfânta jertfă, cu vrednicie a o aduce. Aceasta făcând și pe tine te vei mântui și pe cei ce te vor asculta (1 Tim. 4, 16).

Pr. Gh. Gh. Lupșe-Cara

De ce este necesar recensământul

Recensământul sau numerotarea populației, a clădirilor și proprietăților agricole s'a făcut în toate timpurile și în toate țările.

Recensămintele se fac la anumite perioade fixe, de obicei din 10 în 10 ani, socotindu-se că în această perioadă se schimbă și deci număratoarea trebuie refăcută.

La noi în țară ultimul recensământ a fost făcut în Aprilie 1941. În mod normal următorul trebuia să aibă loc în anul 1950—1951.

Însă războiul a provocat distrugerii mari. Au fost secerate sute de mii de vieți pe front și în interiorul țării. Bombardamentele aeriene și retragerea pustiitoare a hitleriștilor au avut drept rezultat distrugerea a nenumăratelor locuințe, instituții publice, școli, spitale, așezăminte culturale, poduri, șosele, căi ferate, linii telefonice etc. Gospodăriile țărănești, în nenumărate regiuni și în special în Moldova și Ardealul de Nord, au fost lăsate fără unelte și vite de muncă.

Seceta, care a bătut timp de 2 ani în țara noastră, a mărit și mai mult pierderile provocate de război. Lipsa de nutreț a determinat tăierea a nenumărate vite de prăsilă și de muncă, lipsind astfel gospodăriile de una din principalele lor avuții.

În urma luptelor de eliberare duse de Armata Roșie și Armata Română democratică, teritoriul țării s'a mărit prin alipirea Ardealului de Nord.

În urma acestor evenimente și față de schimbările pricinuite de ele, datele recensământului din 1941 nu mai corespund realității.

De aceea guvernul țării, pentru a putea duce mai departe opera de reconstrucție, a socotit că trebuie să înceapă de îndată, un recensământ al populației, clădirilor și proprietăților agricole.

Acest recensământ are drept scop să pună la dispoziția conducerii de Stat, date precise, pentruca măsurile ce se vor lua să fie cât mai corespunzătoare nevoilor.

Intrucât numai iarna e timpul cel mai potrivit pentru efectuarea recensământului — în tot restul anului stânjenind muncile agricole — guvernul a fixat data numărării la 25 Ianuarie 1948.

Prin efectuarea recensământului populației prin cunoașterea exactă a numărului locuitorilor țării și modul lor de așezare la orașe și sate guvernul va putea veni în ajutorul populației prin înființarea de așezăminte de asistență socială, spitale, dispensare, farmacii, etc., potrivit nevoilor și numărului locuitorilor. Ele vor putea fi astfel așezate încât să fie de folos la cât mai mulți oameni.

Judecătoriile care erau așezate la mari depărțări, silindu-i pe țărani a se deplasa la mari distanțe, vor putea fi înmulțite ca fiecare să poată dobândi dreptatea fără pierdere de bani și de timp.

Deasemeni cunoscând exact numărul populației satelor se va putea face o dreaptă împărțire a produselor industriale prin cooperative.

Cunoscând desimea populației în diverse regiuni, guvernul va putea lua măsuri pentru a asigura tuturora posibilități de muncă și mijloace de existență.

La noi în țară avem un număr mare de neștiutori de carte, moștenire tristă a regimurilor trecute. Prin acest recensământ se va cunoaște exact numărul neștiutorilor de carte, putându-se astfel pași la lichidarea analfabetismului. Totodată învățământul se va putea desvolta, numărul școlilor va putea crește cuprinzând un mare număr de învățători și personal didactic.

CARTE POSTALĂ

Da, te-am lăudat — și nu-mi pare rău. Fiindcă în adevăr ai ținut o cuvântare frumoasă. Se vedea cât de colo că te-ai pregătit temeinic și desprinzând adâncul înțeles al Scripturii sfinte, l-ai înfățișat în graiul cel mai ales cu puțință.

Cu o singură excepție: Cine te-a pus să începi cu atât de hibridul „Onorat public?” Că preotul — ori unde ar vorbi — nu are „public”, ci credincioși sau frați. „Publicul” se înghesuie la răspântii, la panoramă, la teatru sau cinema. La biserică, sau oriunde doresc să asculte cuvântul unui preot, vin credincioșii, frații întru Hristos. De aceea ne și adresăm către ei cu îndătinăte și atât de frumoasele vorbe: **Iubiți credincioși, sau și mai simplu: fraților.**

D. P.

RUGĂ

Precum, neștiutor, copilul
Și'ndreaptă mâinile spre soare,
Să-l prindă, să-l aducă aproape
De fața-i mică, zămbitoare,
Așa și eu, de-atâta vreme,
Spre Tine sufletu-mi îndrept,
Spre Tine, soarele Dreptății,
Și-un semn de îndrumare-aștept.

Mă zbat cumplit în suferință,
Simt cum un foc cumplit mă'ncinge,
Tu, Cel ce ești Atoțputernic.
O! Doamne, rogu-te, îl stinge,
Alină-mi orișice durere,
Eu știu că am păcătuit,
Dar astăzi m'am întors pe drumul
Cel drept — nemernic și smerit.

Fă, Stânt Părinte, ca, acuma,
Iertându-mi multele păcate,
Să pot gusta o părticică
Din nestârșita-Ți bunătate
Și dă-mi tărie ca, de astăzi,
Să calc, meru, pe drumul drept...
Ascultă-mi, Doamne, rugăciunea, —
Descătușarea o aștept!

ANDREI AVRAM

Redacționale

Pregătim al treilea număr al „Renasterii” pentru popor. Am trecut deci hopul începutului. Am putea face chiar un bilanț parțial. Să-l facem, că poate ne pînde bine.

Am trimis toaia în fiecare parohie și suntem încredințați că ea a fost citită cu plăcere și cu tolos de cei ce au văzut-o. Sarcina de a o recomanda era a preoților. Și tot a lor era datoria de a ne aduna și trimite abonamente.

Unii și-au înțeles această datorie dela început, trimițându-ne în contul abonamentelor viitoare sume de bani. Și asta pe nevăzute, adecă chiar înainte de apariția foii. Creditul lor anticipat ne-a făcut o mare bucurie și ne-a încurajat să plecăm la noul drum de apostolie. Alții au așteptat să vadă, ca Toma, iar după ce au văzut, au pipăit și au cerit foaia, ne-au făcut rost de câțiva abonați din parohiile lor. Și acestora le mulțumim, că și așa-i bine. În definiție e normal să plătești numai când primești marfa.

Dar mărturisim cu durere că sunt și preoți cari vor fi răsfotți gazeta, vor fi spus în gând chiar o vorbă bună despre ea; dar atât, căci la treabă nu s'au urnit. N'au arătat foaia nîmănu, au pus — cum se spune în Evanghelie — „lumina sub obroc”. Nu ne-au trimis nici un singur abonament, plătit de parohie.

Asta-i situația.

Acum, ce-i de făcut? Apoi ce să fie? O să luăm șematismul Eparhiei și o să cântărim pe tie-care frate spre a vedea în ce categorii să-l punem.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

■ Inaltul Prezidiu al Republicii Populare a semnat decretul prezentat de ministrul de finanțe, prin care se pune la dispoziție pentru plata salariilor, pensiilor și a restanțelor pe luna Ianuarie suma de 2 miliarde 644 milioane 882.432 lei.

■ Vizita bulgară. Miercuri 14 Ianuarie c. a sosit la București o delegație a Guvernului bulgar, în frunte cu Dl Primministru Dimitrof, pentru a încheia cu Stăpânirea noastră o prietenie, în vârtutea căreia cele două republici populare să se sprijinească întreolaltă și la bine și la rău.

Inalții oaspeți din țara vecină dela Miază-zi au fost primiți cu toată cinstea cuvenită, în Capitala noastră.

■ La radio, s'a cetit o expunere foarte interesantă, a dlui Golopenția, directorul general al Institutului de statistică, asupra recensământului din anul acesta. Cine a ascultat expunerea, și-a dat seama cât de necesar e acest recensământ. Nici un departament ministerial nu poate porni la o lucrare de importanță, întrucât n'are datele necesare. Dl Golopenția a dat câteva exemple într'adevăr impresionante. Ultimul recensământ s'a făcut în 1941. Dar de atunci am avut un lung război, atâția oameni au murit, un întreg transfer de populație s'a făcut dela un oraș la altul, atâtea locuințe s'au ruinat — e admisibil ca un guvern să n'aibă la îndemână toate datele precise ca bază pentru orice măsură ar voi să ia?

Dl Golopenția a desmintit categoric svonul că formularele recensământului ar cuprinde întrebări asupra mobililor, îmbrăcămintei, lingeriei sau proviziilor pe cari le au cetățenii.

Directorul general al Institutului de statistică după ce a arătat cât de vastă și de grea e operația unui recensământ așezat pe baze științifice, a făcut apel la populație să-i dea tot concursul prin completarea formularelor în mod sincer și loial.

BISERICESTI

■ Dl Ministru Stanciu Stoian, fiind în trecere prin orașul Cluj, a vizitat pe P. S. S. Episcopul nostru Nicolae și instituțiile Bisericii ortodoxe.

În după amiaza zilei de 4 Ianuarie asemenea a vizitat pe toți ierarhii bisericilor din Cluj, interesându-se de bunul mers și nevoile imediate ale cultelor.

■ I. P. S. Patriarhul Nicodim a primit de Anul Nou vizita membrilor Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române, dela care a primit felicitări și urări de grabnică însănătoșire. Dl prim-ministru Dr. P. Groza s'a asociat — în numele întregului guvern — la aceste urări și a adăugat spunând:

„Biserica este o instituție cu rosturi permanente în viața poporului, forma însăși a Statului evoluând potrivit cu spiritul vremii. Biserica creștină ortodoxă a înțeles totdeauna acest lucru: îl va înțelege desigur și de data aceasta“.

La aceste urări I. P. S. S. Patriarhul Nicodim a răspuns:

„Biserica va face așa, pentru că a înțeles întotdeauna că tot ceea ce este făcut în interesul poporului și al umanității este plăcut și lui Dumnezeu“.

MULȚUMIRI. P. S. S. Episcopul Nicolae mulțumește pe această cale tuturor celor ce l-au felicitat de Crăciun și Anul Nou — și le trimite calde urări de bine și arhieresti binecuvântări.

■ Cu prilejul praznicului Noului An P. S. S. Episcopul Veniamin al Caransebeșului a trimis clerului și poporului credincios de sub canonică ascultare, o pastorală plină de sfaturi dintre cele mai înțelepte.

Iată un crâmpieiu din această cuprinzătoare scrisoare pastorală:

„Cu acest prilej ne facem unul altuia doriri de fericire, neîntrebân-

du-ne în ce constă ea și cum înțelegem aceasta fericire. Unii văd fericirea în mâncare și beutură, alții în petreceri și ospețe, alții în avere și lux, ori putere și stăpânire. Puțini sunt cei ce cu adevărat se gândesc la o viață mai creștinească cu bunuri, pe cari nici furii nu le fură, nici moliile nu le mănâncă, și cari bunuri să le asigure mântuirea sufletului și fericirea adevărată. Numai aceștia din urmă grăbesc la biserică spre a mulțumi lui Dumnezeu în rugăciune smerită pentru toate darurile Sale din anul ce a trecut și a se ruga să le binecuvinteze strădaniile bune în anul cel nou spre a putea plini voia cea sfântă a Lui.“

BIBLIOGRAFIE

Preot Vasile Coman: CARTEA ÎN SLUJA PĂSTORIRII CREȘTINE. Sibiu, Arhidiecezana, 1947. (Biblioteca bunului păstor Nr. 26) Pag. 68.

Poatecă nici un profesionist al apostolatului nu e chemat să-și dea seama de importanța cărții, ca preotul. El poate avea în ea un dușman sau un prieten și colaborator dintre cei mai prețioși.

Judecat în lumina acestui adevăr incontestabil, studiul învățatului preot Dr. Vasile Coman dela biserică „Sf. Adormiri“ din Brașov ne pare din cale afară de actual și de util oricărui preot.

Părintele V. Coman este un îndrăgostit de carte bună, a cărei folosință în lucrarea pastorală o știe prețui ca puțini dintre frații săi întru Hristos. De aceea și scrie cu atâta căldură despre minunile ce le să-

vârșește această unealtă a spiritului omenesc, când e pusă la treabă cu hărnicie și înțelepciune. Și tot de aceea Sf. Sa a dibăcit și a arătat în broșura de care ne ocupăm, cele mai potrivite căi pentru răspândirea cărții celei bune și pentru punerea ei în slujba apostolatului ortodox.

Lucrarea e zidită pe temeiul unei bogate bibliografii de specialitate și pe al unei respectabile experiențe personale. Scrisă cu limpezimea și iscusința omului care nu e la începutul meșteșugului scriitoricesc, cartea Părintelui V. Coman se citește ușor — și cu mult folos mai ales pentru cei chemați să fie neosteniții colportori ai slovei puse în slujba lui Hristos și a mântuirii sufletelor.

Autorului calde felicitări, iar cărții — izbândă deplină!

D. P.

PARTEA OFICIALĂ

Episcopia ort. română a Maramureșului Sighet.

Nr. 42/1948.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de Protopop al tractului Carei cu parohia centrală Carei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela 15 Ianuarie la 15 Februarie 1948.

Beneficiile sunt următoarele:

- I. Dela parohia centrală:
  1. Sesiune parohială de 32 jug. cadastrale.
  2. Stolele obișnuite.
  3. Salar dela Stat.

II. Dela Protopopiat:

1. Diurnă de Protopop.
2. Paușal pentru cheltuelile de cancelarie, conform prevederilor bugetului aprobat de corporațiunile protopopești.
3. Diurna dela parohii pentru vizitațiuni canonice.

Deoarece casă Protopopească sau parohială nu există, de aceasta se va îngriji cel ales.

Protopopul ales, va suporta de asemenea toate impozitele după sesiune și beneficiul său.

Noul ales este obligat să predice regulat în Dumineci și sărbători și să catehizeze la școlile primare din parohia centrală.

Cererile se vor înainta Consiliului Eparhial ortodox român din Sighet, anexând următoarele acte:

1. Extras de naștere și botez.
2. Certificatele școlare și de calificățiune preoțească precizate în statutul organic și concluzele congrsuale precum și în Legea și Statutul de organizare Art. 64 și anume:
  - a) Diploma de bacalaureat, ori diploma de Seminar.
  - b) Diploma de calificățiune preo-

tească pentru parohii de cl. I-a.

c) Diplomă de absolvire a unei Academii Teologice sau Licența în teologie.

d) Dovadă că a împlinit cel puțin cinci ani în serviciul bisericesc cu o activitate deosebită în cariera preoțească.

3. Certificatul de serviciu.

4. Autobiografia.

Concureții vor anexa litere de admitere dela Prea Sfințitul Episcop al Eparhiei noastre, iar celor din alte Eparhii le trebuie să încuviințarea dela Prea Sfințiii Chir.arhi respectivi și aprobarea dela Consiliul nostru Eparhial de a candida.

Din ședința Consiliului Protopopesc al Protopopiatului Carei ținută la 17 Noemvrie 1947.

Președinte:

ss. Prot. T. Ciorogariu

Secretar:

ss. Pr. Miron Victor

Aprobat cu modificări în ședința plenară a Consiliului Eparhial din 2 Ianuarie 1948, sub Nr. 2193/1947.

Episcop,

+ Sebastian

Consilier Referent,

Pr. Ic Pușcariu Vladimir

Nr. 123/1947 par.

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc din parohia Opișani, protopopiatul Turda, cu termen de 30 zile dela publicarea în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Casă cantorală în stare bună.
2. Sesiune cantorală 6 jug. 1200 stj. pământ arător de bună calitate și jumătate jug. loc de iarbă (cimitirul bisericesc).

3. 2 drepturi de pășune pentru vite mari în pășunea Compososorală.

4. Stolele obișnuite.

Impozitele către Stat și comună și le plătește cântărețul.

În cadidare vor fi admiși numai aceia cari au diplomă de absolvire a unei școli de cântăreți sau cel puțin diploma de asimilare.

Candidații își vor înainta cererea însoțită de documente. Oficiului parohial din Opișani și se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare pentru a cânta la strană.

Opișani, din ședința Consiliului parohial ținută în ziua de 2 Noemvrie 1947.

Președinte:

Pr. Nichita Avram

Secretar:

Nicolae Faur

Nr. 7264/1947. Aprobat.

Din ședința Consiliului eparhial dela 22 Dec. 1947.

NICOLAE

Episcop

C. Hașcău

secretar

Nr. 33/1948.

Concurs repetit

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de clasa II Valea Lupșei, protopopiatul Lupșa, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar de Stat, conform pregătirii.

2. Casă parohială cu supraedificatele necesare, în stare bună, cu 1/2 jug. grădină de zarzavat.

3. Sesiune parohială de 7 1/2 jug. fânaș și 1/2 jug. arător.

4. Folosința cimitirului.

5. Câte o 1/2 litră, grâu sau porumb de fiecare familie.

6. Lemnele necesare preotului pentru locuință și cancelarie se vor da gratuit din pădurea compososoratului și se vor transporta de credincioși sub formă de clacă.

7. Stolele îndătinate în parohie.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cererile în termen, însoțite de actele cerute de regulament și de aprobarea Prea Sfinției Sale Episcopului nostru, Veneratului Consiliu Eparhial și cu învoirea noastră se vor putea prezenta în parohie pentru a servi și a face cunoștință cu poporul.

Baia de Arieș, la 1 Mai 1947.

Oficiul protopopesc al tractului Lupșa în înțelegere cu Consiliul parohial din Valea Lupșei.

Vasile Loga, protopop.

Nr. 6027/1947. Aprobat.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial dela 14 Ianuarie 1948.

NICOLAE

Episcop

Const. Hașcău

secretar

Circulară

către toate parohiile, indiferent de confesiuni, din cuprinsul plășilor: Aghires, Borșa, Călata, Gilău, Hida, Huedin, Mociu și Șarmaș din județul Cluj.

Aducem la cunoștința tuturor Onor. preoți că în orașul Cluj, constituindu se unitatea sindicală a Sindicatului Salariaților Cultelor cu membrii tuturor confesiunilor, urmează să vă înscrieți la secțiile sindicale de plasă ale Funcționarilor Publici, ca membri, achitând taxele de înscriere, cotizația cuvenită lunar din salariul de bază, ridicând totodată și carnetul de membru.

Rugăm, să fiți întotdeauna la curent cu cotizațiile, deoarece, neplata aduce cu sine pierderea dreptului de membru.

Cluj, la 10 Ianuarie 1948.

COMITETUL

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj